

Sygn. akt II AKz 866/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia (del.) Wojciech Paluch

Protokolant: Kamil Klupś

po rozpoznaniu w sprawie **I. P.**

podejrzanej o popełnienie przestępstwa z art. 239 § 1 k.k. i in.

zażalenia obrońcy podejrzanej

na postanowienie Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej

z dnia 20 sierpnia 2019 roku, sygn. akt III Kp 303/19,

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2019 roku, w sprawie o sygn. akt III Kp 303/19, Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej na podstawie art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 pkt 2, § 2 i 4 k.p.k. w zw. z art. 263 § 2 k.p.k. przedłużył do dnia 21 października 2019 roku, godz. 20:35, środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanej I. P., zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 26 stycznia 2019 roku, sygn. akt IX Kp 41/19.

Zażalenie na powyższe orzeczenie wniósł obrońca podejrzanej, zarzucając mu naruszenie art. 249 § 1 k.k. w zw. z art. 258 § 1 pkt 2, § 2 i 4 k.p.k. i jednocześnie wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, niestosowanie dalsze środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztu lub zmianę tego środka na środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy podejrzanej jawi się jako niezasadne, wobec czego na uwzględnienie nie zasługuje.

Decyzja o przedłużeniu stosowania wobec I. P. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania jest prawidłowa i została podyktowana potrzebą dalszego zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania. Rację należy przyznać sądowi I instancji, iż wobec podejrzanej w dalszym ciągu aktualne pozostają ogólna, jak i szczególne przesłanki stosowania środka o charakterze izolacyjnym. Sąd odwoławczy podziela zapatrywania sądu meriti, który poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, jak również, wbrew twierdzeniom skarżącego, w sposób właściwy zastosował przepisy prawa.

Odnosząc się do zarzutów obrońcy wskazać należy, iż w stosunku do podejrzanej nadal spełniona została przesłanka ujęta w art. 249 § 1 k.p.k., bowiem na gruncie niniejszego postępowania istnieją wszak pełne podstawy do uznania, że zebrane w sprawie dowody, w szczególności te, które wskazane zostały w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, świadczą o dużym prawdopodobieństwie popełnienia przez podejrzaną zarzucanych jej czynów. Oczywistym jest przy tym, że istnienie dużego prawdopodobieństwa absolutnie nie przesądza o sprawstwie podejrzanej. Ustalenie tego, czy prawdopodobieństwo, z którym mamy do czynienia na obecnym etapie postępowania przekształci się w pewność należy do sądu rozpoznającego sprawę w I instancji na etapie wyrokowania. Analiza dowodów w aspekcie zasadności i konieczności stosowania środków zapobiegawczych ma szczególną postać i nie wymaga przedstawienia drobiazgowej oceny poszczególnych dowodów. Celem tego incydentalnego postępowania jest jedynie rozważenie, czy dowody zawarte w aktach prokuratorskich stwarzają stan prawdopodobieństwa, o jakim jest mowa w art. 249 § 1 k.p.k.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela także stanowisko Sądu Okręgowego, co do występowania szczególnej przesłanki stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, ujętej w art. 258 § 2 k.p.k. Z treści tego przepisu wprost wynika, iż groźba wymierzenia surowej kary może wskazywać na istnienie obaw utrudniania prawidłowego toku postępowania. Podkreślić trzeba, że I. P., zarzuca się m. in. popełnienie przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k., które zagrożone jest karą pozbawienia wolności, spełniającą kryterium wskazane w art. 258 § 2 k.p.k. Prognoza, co do wymierzenia surowej kary nie jest hipotetyczna, lecz w pełni realna z uwagi chociażby na rodzaj, charakter, uprawdopodobnione okoliczności popełnienia czynu oraz wysoki stopień jego społecznej szkodliwości. Taka zaś groźba, jak wskazuje się w wielu orzeczeniach, może skłaniać podejrzaną do działań zakłócających prawidłowy tok postępowania w celu uchylecia się od odpowiedzialności karnej. Podstawa stosowania tymczasowego aresztowania, określona w art. 258 § 2 k.p.k., stanowi samodzielną przesłankę szczególną stosowania tego środka zapobiegawczego. Ustawodawca wprowadził szczególny rodzaj domniemania istnienia obawy, że oskarżony (a więc także podejrzany), z uwagi na rzeczywiście surową karę realnie grożącą mu w tej konkretnej sprawie, będzie bezprawnie utrudniał postępowanie. (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2012, sygn. akt V KK 220/12, LEX nr 1228650)

Podzielić należy pogląd, iż w stosunku do I. P. występuje podstawa szczególna stosowania tymczasowego aresztowania wskazana w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., a więc obawa mactwa procesowego. W pierwszej mierze zwrócić należy uwagę na charakter oraz okoliczności popełnienia zarzucanych podejrzanej przestępstw oraz fakt, iż czyn z art. 239 § 1 k.k., miał zostać popełniony przez nią wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. Zauważyć trzeba także, że współpodejrzani, jak i część świadków występujących w niniejszym postępowaniu to osoby znane podejrzanej. Istnieje zatem realna obawa, iż po opuszczeniu jednostki penitencjarnej I. P. mogłaby podjąć działania zmierzające do destabilizacji prawidłowego toku postępowania, na przykład poprzez wywieranie wpływu na depozycje osób występujących w sprawie. Za chybioną należy uznać argumentację skarżącego dotyczącą kwestii przeprowadzenia wszystkich czynności dowodowych śledztwa w tym przesłuchania wszystkich świadków i podejrzanych. Podkreślić bowiem trzeba, że funkcją środka zapobiegawczego jest zabezpieczenie prawidłowego toku całego procesu karnego, a więc nie tylko postępowania dowodowego, ale też kolejnych jego etapów - łącznie z przystąpieniem do wykonania kary. (vide: postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 czerwca 2009, sygn. akt II AKz 362/09, LEX nr 519621). Stąd też wykonanie większości czynności w sprawie nie powoduje automatycznie zdezaktualizowania obawy mactwa procesowego, gdyż podejrzana będąc na wolności mogłaby podejmować działania mające na celu nakłonienie występujących w sprawie osób do zmiany ich zeznań lub wyjaśnień albo w inny bezprawny sposób utrudniać dalsze postępowanie. Argumentacja obrony w tym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na jej jedynie polemiczny charakter.

Uwzględniając poczynione ustalenia, a także biorąc pod uwagę rodzaj i charakter obaw, nasilenie ich zagrożenia dla prawidłowego przebiegu postępowania na tym etapie śledztwa oraz zasadę ultima ratio stosowania najbardziej dotkliwego środka zapobiegawczego względem podejrzanej I. P. uznać należy, iż jedynie tymczasowe aresztowanie w sposób należyty zabezpieczy dalszy etap procesu. Sąd ten logicznie i jasno wypowiedział się w powyższej kwestii powołując okoliczności potwierdzające istnienie podstaw do dalszego stosowania wobec podejrzanej izolacyjnego środka zapobiegawczego. Poprzestanie bowiem na zastosowaniu wobec podejrzanej wolnościowych środków

zapobiegawczych, byłoby niewystarczające dla spełnienia ich funkcji gwarancyjnej i zabezpieczającej chociażby z uwagi na oczywiście mniejszą efektywność. Sąd a quo nie dopuścił się w tej kwestii obrazy przepisów postępowania.

Jednocześnie sąd odwoławczy nie stwierdził wystąpienia negatywnych przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania wobec podejrzanej ujętych w art. 259 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia doręczyć podejrzanej z pouczeniem o jego prawomocności oraz jej obrońcy,
- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 24 września 2019 roku